

ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ. — Μεταξύ τῶν ἐφευρέσεων, αἵτινες διεδέχθησαν αἱ μὲν τὰς δὲ ἀπὸ ἡμισαίων ἑκατοταστηρίδος, καταλέγεται καὶ ἡ τῶν ραπτικῶν μηχανῶν, μετρία μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πλείστου λόγου ἀξία πρακτικῶς, διότι ἀπεδείχθη λίαν ὠφέλιμος εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις.

Ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῆς μηχανῆς ἦν Γάλλος ράπτης, Θιμονιὲ (Thimonnier) καλούμενος. Οὗτος ἤγνοε ὅλως τὴν μηχανικὴν, πλὴν ἀπὸ πολλοῦ διανοεῖτο νὰ ἐφεύρη ἐργαλεῖον δι' οὗ νὰ δύναται νὰ ράπτῃ εὐκόλως πλεῖστα ἐνδύματα· τόσον δὲ κατεγίνετο, ὥστε παρήτησε τὴν τακτικὴν ἐργασίαν του, ἐξ ἧς εἶχε πορισθῆ οὐσίαν τινὰ, καὶ κατήνησεν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Ἡ ἐπιμονὴ του ὅμως κατέβαλεν ἀπάσας τὰς δυσχερείας καὶ τῷ 1829 κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἐργαλεῖον χρήσιμον τοῖς ράπταις, τὸ δὲ ἐπιὼν ἔτος ἡ κυβέρνησις παρεχώρησεν αὐτῷ δίπλωμα ἐφευρέσεως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ μονοπωλίου. Ὁ Θιμονιὲ μετέβη εἰς Παρισίους καὶ τῷ 1831 συνεταιρισθεὶς μετὰ τίνος καταστήματος συνέστησεν ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ ἐτέθησαν 80 ραπτικαὶ μηχαναὶ πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἐτάραξε τοὺς κύκλους τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἐστασίασαν καὶ συνέτριψαν τὰς μηχανὰς, ὃ δὲ Θιμονιὲ ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων, διαλυθέντος ἐνταυτῷ τοῦ ἐταιρικου ἐργοστασίου.

τῷ 1834 ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, καὶ μετὰ δύο ἔτη καὶ πάλιν ἀνεχώρησεν ἀνευ ἐλαχίστου πόρου καὶ μεχρι τοῦ 1848 οὐκ ὀλίγα ὑπέστη πρὸς τελειοποιήσιν τῆς μηχανῆς, ὅπερ ἐπὶ τέλους κατώρθωσεν.

Ἡ ραπτικὴ μηχανὴ κατ' ἀρχὰς ἐργάζεται δι' ἐνὸς νήματος καὶ μιᾶς βελόνης, ἀλλὰ κατόπιν οἱ Ἀμερικανοὶ, ἰδίως ὁ Ἡλίας Howe, ἐτελειοποίησαν αὐτήν, ὥστε νὰ ράπτῃ διὰ δύο νημάτων καὶ δύο βελόνων (προσθεθείσης κερκίδος διὰ δεύτερον νῆμα). Ἦδη δὲ ὑπάρχουσι μηχαναὶ διὰ ράπτας, ὑποδηματοποιούς, κεντητάς, κτλ. καὶ τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο κατέστη ἐν τῶν ὄντων οὐκ ἀνευ διὰ τὰς οἰκογενεῖας ἰδίως, αἵτινες ζῶσιν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν των.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπίσημος ἐκθεσις περὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἣν ἐλάβεν ἡ κατασκευὴ τῶν ραπτικῶν μηχανῶν. Ἐντὸς τριακονταστίας ἡ μηχανὴ αὕτη ἐπέφεραν ἐν τῷ κόσμῳ γενικὴν ἀναστάτωσησιν, ἀλλὰ κυρίως ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπέφεραν ἀποτελέσματα καλὰ.

Ἡ πτωχὴ οἰκοδέσποινα δύναται νὰ ἐνδύσῃ καθαρῶς τὰ τέκνα τῆς καὶ ὄχι

νὰ φορέσῃ εἰς αὐτὰ ράκη, ἡ δὲ πτωχὴ ἐργάτρια δύναται νὰ κερδαῖν τὸν ἐπιούσιον δι' ὀλιγωτέρου κόπου. Πολλοὶ κατ' ἀρχὰς προεῖπον ὅτι αἱ ραπτικαὶ μηχαναὶ θὰ καταστρέψωσι τοὺς ράπτας καὶ τὰς ραπτριάς· εὐτυχῶς ὅμως οὐ μόνον ἡ πρόρρησις δὲν ἐπληθήθυσεν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον συνέβη.

Τὸ παρελθὼν ἔτος τὸ μόνον κατάστημα τοῦ Σίγγερ (ἐν Λονδίνω) ἐπώλησεν ἐν ἑκατομύριον ραπτικὰς μηχανὰς, ὧν πολλαὶ χιλιάδες ἐστάλησαν εἰς Κίναν. Κ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ Φράγκοι θεωροῦσιν ἡμέραν ἀποφράδα τὴν Παρασκευὴν, οἱ Παρασκευὴν ἀνῆλθεν ἐν τῷ σταυρῷ ἡ Σωτήρ· ἀποτρόπαιον δὲ τὸν ἀριθμὸν 13 ὡς ἀριθμὸν τοῦ Ἰαῦδα τοῦ Ἰσακαριώτου, ὅστις διὰ τῆς προδοσίας ἐγένετο δέκατος τρίτος.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουσιν ἡμέραν ἀποφράδα τὴν Τρίτην, ὅτι Τρίτην εἰσήλασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν Μωάμεθ ὁ Β', καὶ ἔπειτα Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Καὶ οὕτως ἀπαξ κατ' ἑβδομάδα πνεθοῦσι τὴν πρῶσιν τῆς Πόλεως των, ἣν Πόλιν ἀπλῶς καλοῦσιν, ὡς ἔστου μόνον τὸ κάλι οἱ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀθήνας των.

Ὁ γέρος τῆς Πελοποννήσου, ὁ στρατηγὸς Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, κρέσκετο, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ ἀγῶνος ἄνδρες διαπραπίτε, ἵνα ἐν παροιμίαις λαλή. Κατὰ τὸν ὄνον τοῦ Κυβερνήτου διηγῆθη τὸν ἐξῆς σημερινὸν μῦθον, ἐν μέσῳ τῶν χαιρόντων ὅτι ἀπηλλάγησαν τοῦ τυράννου.

Ἄπεφάσιάν ποτε τὰ γαῖδοῦρα, νομίζοντα ὅτι κατὰ τὸν τρόπον αὐτῶν θὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, νὰ ρουεῦσωσι τὸν σαμαρτσην, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες σαμάρια, νὰ μὴ τὰ φορτῶσιν πλέον. Τὸ εἶπαν καὶ τὸ ἔκαμαν. Τότε οἱ ἄνθρωποι προσεκάλεσαν τὸν κάλφαν τοῦ σαμαρτση καὶ τοῦ παρήγγειλαν νὰ κατασκευάσῃ σαμάρια, καὶ τὰ δυστυχῆ γαῖδοῦρα ὄχι μόνον ἐδούλευαν, ὅπως καὶ πρότερον, ἀλλὰ εἶχον καὶ πληγὰς εἰς τὴν βίχην, καθόσον ὁ κάλφας, ὡς πρωτόπαιρος, ἔκαμε τὰ σαμάρια ἐλευνά καὶ ἀθλία. Καὶ τότε τὰ γαῖδοῦρα ἐθυμήθησαν τὸν σαμαρτσην, ἀλλὰ ἦτο πλέον ἄργα.

Τὸν στρατηγὸν Κανέλλον Δεληγιάννην, κατὰ τὴν ἔλευσιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνδρός, τὸν ὅποιον οὐδὲλλως ἔλατμα, ἠρώτησαν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ νέου ὑπουργεῖου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ στρατηγῶς παρῆν καὶ τις εἰσαγγελεὺς διακρινόμενος ἐπὶ ὑπερβολῇ ζήλου. Ὁ στρατηγὸς εἶπε πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας:

«Ὡς ἀφήσωμεν, παιδιὰ, τὰ πολιτικά καὶ νὰ σῆς διηγῆθῃ ἓνα μῦθον.

»Ἐνας Σουλτάνος, ἰδὼν ποτε εἰς μίαν τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἓνα ἄνθρωπον ἀνίκανον, ὁ ὅποιος τοῦ ἤρασεν, τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἔκαμε βεζύρη. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἠσθῆνησεν ἐπικινδύνως ὁ πατὴρ τοῦ Χασάν, τοῦ νέου μεγάλου βεζύρου, καὶ φθάνας εἰς τὰ ἔσχατα ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν του. Ὅταν ὁ Χασάν ἦλθεν, ἀφοῦ ἤ-

χθῆ καὶ ἐφίλησε τὸν υἱόν του, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Παιδί μου, τώρα ποῦ θὰ πάγω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀν μ' ἐρωτήσουν οἱ μουσουλμάνοι πῶς πάει τὸ Δουβλίτι, τί νὰ τοὺς πῶ;». — Πέ τους, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ εἰλικρινῆς Χασάν, πῶς ὁ Χασάνης ἔγινε βεζύρης καὶ ἐκεῖνοι θὰ καταλάβουν».

Ὅταν ποτὲ ἡ Ἀγγλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ὁ Σουλτάνος ἠπόρευε μὲ τὸ θράσος τῆς δυνάμεως αὐτῆς, νομίζων ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ στόλος ἐξ Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Διαλεγόμενος πρὸς τὸν μέγαν βεζύρην ἐπέφρασε τὴν ἀπορίαν του ταύτην πρὸς αὐτόν. Ὁ βεζύρης μὴ ἔχων πολὺ περισσοτέρας γεωγραφικὰς γνώσεις τοῦ Σουλτάνου ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι συμφωνώτατος μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ἔρχεται στόλος ἐξ Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Πῶς; δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἔρχεται.

Τότε ἐκλήθη ὁ ἐξ ἀποφρήτων Ἀλέξ. Μαυροκορδάτος νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν. Ἀκούσας περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ γινώσκων καλῶς τὰς γνώσεις τῶν ἐρωτῶντων, ἀπεκρίθη:

— Ἔρχεται, Σουλτάνε μου. Ἰδοὺ δὲ πῶς. Ἔρχεται πρῶτον εἰς Βενετίαν καὶ ἐκ Βενετίας κατόπιν ἔρχεται εἰς Πόλιν.

Ὁ Σουλτάνος ἠξεύρων, ὅτι ἔρχεται τῶντ ἐκ Βενετίας στόλος εἰς Πόλιν, εὖρε σαφὴ κα σοφὴν τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Μαυροκορδάτου

Ὁ Φουὰτ πασσάς, μέγας βεζύρης ἐν, ἐξιδε μεγαλακρεπῆ χαρὸν ἐν τῇ μεγάρῳ του. Ὁ πρέσβης τῆς Ἰσπανίας παρεκάλεσε τὰς κυρίας τῶν πρεσβευτῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας νὰ ζητήσωσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν γυναικωνίτην, προσθέτουσαι εἰς τὸν βεζύρην ὅτι θὰ συνοδεύονται παρ' αὐτοῦ. Ἡ παράκλησις εἰσηκούσθη. Ὁ Φουὰτ χωρὶς νὰ συνοφρωθῇ τὸ παράπαν, ἀπεκρίνατο: «Προθύμως· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναγγείλω εἰς τὰς κυρίας μου τὴν ἐπίσκεψιν ὁμῶν· ἄμα ἦναι ἔτοιμαί νὰ σὰς δεχθῶσι θὰ τὸ γνωστοποιήσω ὁμῖν». Καὶ ἀποχαιρέτισας ἀπῆλθεν.

Μετ' οὐ πολὺ ὑπασιπστής τοῦ βεζύρου ἀνήγγειλεν εἰς τὰς ἐν λόγῳ κυρίας, ὅτι ἀναμένονται εἰς τὸν γυναικωνίτην. Ὁ Ἰσπανὸς ἔδωκε τοὺς βραχιόνας αὐταῖς καὶ ἐπορεύετο γαυριῶν, προηγουμένου τοῦ ὑπασιπστήου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶχε γείνει λόγος περὶ τοῦ τεχνάσματος τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ πάντες ἀνέμενον μετὰ περιεργίας τὸ ἀποδοχόμενον. Ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἐφθασαν πρὸ τῆς πύλης τοῦ γυναικωνίτου, ἠνοίχθη αὕτη καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ὁ Φουὰτ: «Κύριε πρέσβη, εἶπεν γαλλιστιᾶ φίλος τῶν λαγοπαγιῶν ὑπομαειδῶν καὶ ὑποκλινόμενος, εἶθε διαπεπιστευμένους παρὰ τῇ Πύλῃ ἡ ἀποστολὴ σας λήγει ἐδῶ». Καὶ χαιρετίσας εἰσῆλθε μετὰ τῶν κυριῶν, ἀφείς τὸν Ἰσπανὸν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἀναμένοντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἄδυστα τουρκικοῦ γυναικωνίτου διὰ τόσον ἐλαφροῦ τεχνάσματος.

Κατὰ νεώτατον σοφὸν ἐρμηνευτὴν τῶν ἱστορικῶν διατάξεων ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς δεσποτικὰς ἐρατὰς νὰ ποιεῖται ὁ ἄρτος ἐλλιπής. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εὐρίθη μέγαν ἀρτοποιῶν ὁ

ἄριστος ἑλλιπής μόνον κατὰ τεσσαράκοντα πε-
ρίπου δράμα κατ' ὄκταν. Σοφὸν ἀστυνομι-
κὸν ἔργον, τὸ ὑποῖον ἀριστα δόνηται γὰρ
διορθωθῆ καὶ κρῖνῃ κατὰ τὸ Σερί,
εἶπε πρὸς τὸν ἀρτοκόλῃν : « Ἄς ἦναι· δέν σε
καταδιώκω ἡμέρας· ποῦ εἶναι. »

Ε. Σχ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΩΡΑ.—Πολυάριθμα δῶρα
ἔλαβε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς
ἡ δανὴ βασιλόπαις Θύρα παρὰ τῶν γο-
νέων, τοῦ δανικοῦ ἔθνους καὶ ἐξ ἄλλοδα-
πῆς. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα
τῆς Ρωσσίας ἀπέστειλαν τιμαλρῆς ψέλιον
μετὰ πεντακλῆ, σειράς ἀδαμάντων ὁ μέ-
γας δούξ Ἀλέξιος πόρκην ἀγκυροειδῆ με-
τὰ σαπείρων καὶ ἀδαμάντων ἡ βασίλισ-
σα τῆς Ἀγγλίας σάλιον ἰνδικόν καὶ περι-
λαίμιον κόσμον λιθοκόλλητον μετὰ τῆς εἰ-
κόνης τῆς ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἰνδι-
κὸν περιδέριον μετὰ σμαράγδων, σαπ-
είρων καὶ ἀδαμάντων ἀξέστων ἡ πριγ-
κίπισσα τῆς Οὐαλλίας στολὴν περιγητι-
κὴν, μετὰ πλείττων κοσμημάτων ἀρ-
γυρῶν καὶ μονογραφημάτων χρυσοῦν τὰ
πέντε τέκνα τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλ-
λίας πέντε βραχιονιστῆρας λιθοκόλλη-
τους ἡ πριγκίπισσα τῆς Ἀγγλίας Βεα-
τρίκη χρυσοῦν περικάρτιον ἀδαμαντο-
κόλλητον ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα Καμ-
βρίγης ἀργυρῶν τῶν χρυσοῦν εἰς τὸ
γράφειν συσκευὴν ἐπίχρυσον, ψέλιον καὶ
δύο ἀργυρᾶς λυχνίας κεχρυσωμένους ἡ
χῆρα βασίλισσα τοῦ Ἀννόδερ περιδέ-
ριον καὶ περικάρτιον μετ' ἀδαμάντων,
μαργαριτῶν καὶ λυχνιῶν ἡ πριγκίπισσα
Αὐγουστα περικαλλῆ στέπην θερμάστρας
ἡ τῆς Ἑσσίας Λουίζα πόρκην ἀδαμαν-
τοκόλλητον αὐτὸς δὲ ὁ δούξ Κουμπερ-

λάνδης σύμπλεγμα ἀδαμάντων καὶ σαπ-
είρων.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄδελφοί—Δεῖλοι

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ'

Ἄξιον—Ἐριον—Ῥιον—Ἰον.

Ἐλυσαν δ' αὐτὰ πρώτη ἡ δεσποινίς
ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ,
ἥτις καὶ ἔλαβε τὰς ὑποσχεθείσας
ΠΤΗΣΕΙΣ,

Κατόπιν οἱ κκ. Εὐθ. Π. Ἀγγελῆς,
Ι. Σ. Ψαρρᾶς, Μ. Λάντς, αἱ κυραὶ
Ἀγλαία Παππαλεξοπούλου Εἰρήνη Φου-
στάνου καὶ Ἑλένη Κολποδίνο. Οἱ κκ.
Σ. Κοπανίτσας, Δ. Ταμπάκοπουλος,
Γ. Παππαχρήστου Ἀλεξ. Καραμεσί-
νης, Β. Μητύλας καὶ Γ. Βάμβας ὑπάλ.
ὑπουρ. Ναυτικῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΥ

Αἱ γυναῖκες ἐλεεῖναι δοῦλαι τοῦ
συρμού.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΒ'

Ἐ τὸν κόσμον τοῦτον μετ' ὅσον ἔγεν-
[νήθην, φίλε μου,
Καὶ βασιλεύω ἐπὶ τοῦ πυρὸς κ' ἐπὶ τοῦ κύ-
[ματος.
Παντοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν ἀστέρων εἶν' ἡ βασι-
[λεύω μου.
Καὶ ὕρατοί κ' ἀόρατοι ὑπάγονται ἔς τοὺς
[νόμους μου.
Τὴν γῆν ἄνευ ἐμοῦ αὐτοὶ ἔς τὸ χάος θά ἐ-
[βύθισον.
Καὶ μετ' αὐτῆς αὐτοί, τὰ φωτὰ τῶν, καὶ τὸ
[τερέωμα

θά ἤρχοντο ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτόν των ἀ-
[νύπρωτον.
Πρὶν ἐμοῦ ἦτο τὸ χάος, ἤδη εἶμαι καὶ ὑπάρχω.
Τὰ ἀποτελέσματά μου βλέπετε καὶ ἀναγνω-
[ρίζετε
Χωρὶς ὁμοῦ τὴν αἰτίαν γὰρ ἤξεύρη, γὰρ γινώ-
[ρίζετε.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΓ'

Θεὸς παρ' ὅλοις, πλὴν πολὺ πλείότερον ἀκόμη
παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἶμι καὶ πρὸ μου κλίνουσιν
[γόνου.
Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς αὐτῶν, τὸ ἔρεισμα τῶν,
[βόημα,
καὶ ὅστις με ἀκολουθεῖ τὸ φῶς μου ἐκδηλώνει.
Ἀπέθανε, ἀλλὰ καὶ ζῶ καὶ θέλω ζῆ ἐπίσης
ἐφ' ὅσον ζῆ ὁ ἄνθρωπος, ἡ κοίτης, ἡ φάσις.
Μὲ λύεις; γένος δῆμιος, τὸν πέλαγον δ' ὁ-
[φάνων,
κτόπα ἀφ' ὅσον κεφαλὴν ποινὴ μετ' ἄλλῃ μόνον,
καὶ εἰς τὴν λήγουσαν αὐτῆ τὸν τόνον μόνον
[αἰδῶ.
εὐχῆ! εἰ σκέπτεσαι; μέλος σου εἶμαι ἤδη
ΕΥΓ. ΛΑΝΤΣ

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν συν-
δρομητῶν τοῦ πρώτου αἰνίγματος δι-
δοται ὁ ὠραῖος τόμος τῶν *Διηγημά-
των* τοῦ κ. Λάμπρου Ἑνυάλη.

Εἰς τὸν τοῦ δευτέρου αἰνίγματος
τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ κ. Εὐγ. Λάντς
τὸ «Λεοντόκαρον Σούλι.»

Διὰ τοῦ παρόντος φυ-
λακίου συμπληροῦται ὁ πρῶ-
τος τόμος τοῦ «Παρθε-
νῶνος», καθόσον καθ' ἐ-
κάστην τετραμηνίαν θ' ἀ-
παρτίζεται εἰς τόμους, ἥτοι
τρεῖς τόμοι κατ' ἔτος μετ'
ἔξωφύλλου μετὰ εἰκόνης καὶ
πίνακος τῶν περιεχομένων.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται δρ. 5

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τουλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ